

LBRIS

We know
books

ASHLEY ELSTON

CINE

MINTE

PRIMUL

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL 1

Totul începe cu lucrurile mărunte: o periuță de dinți în plus în suportul de sticlă de lângă chiuvetă, câteva articole de îmbrăcăminte în cel mai mic sertar dintre toate, încărcătoarele de telefon de ambele părți ale patului. Apoi lucrurile mărunte se transformă în lucruri ceva mai mari: te chinui să faci loc aparatelor de ras, apei de gură și anticoncepționalelor în dulapul cu medicamente și întrebarea se transformă din „Vii pe la mine?” în „Ce gătim pentru cină?”

Și, oricât de groază mi-ar fi, următorul pas este inevitabil.

Este prima dată când mă întâlnesc cu oamenii care stau acum în jurul mesei și pe care Ryan îi cunoaște din copilărie, dar toți au observat că m-am înșurubat cu totul în viața lui. Din momentul în care intră pe ușă, orice femeie remarcă micile schimbări pe care o altă femeie le face în locuința unui bărbat, cum ar fi pernele asortate de pe canapea sau mirosul discret de iasomie pulverizat de aparatul de pe raftul de cărți.

Sunetul unei voci plutește pe deasupra mesei cu lumânări, ocolește ornamentul central pentru care am primit asigurări că este „delicat, dar o alegere sigură” și zăbovește în aerul dinaintea mea.

— Evie, ce nume neobișnuit.

Mă întorc spre Beth, cumpănind dacă să răspund la întrebarea ei, care nu este, de fapt, o întrebare.

— Vine de la Evelyn. Așa o chema pe bunica mea.

Femeile se privesc pe furiș, comunicând mutește pe deasupra mesei. Fiecare răspuns pe care îl dau este cântărit și inventariat pentru o discuție ulterioară.

— Ah, îmi place la nebunie! chităie Allison. Și pe mine m-au botezat după bunica. De unde spuneai că ești?

Nu le-am spus și ele știu asta foarte bine. Ca niște păsări de pradă, mă vor ciuguli încet-încet toată noaptea, până vor primi răspunsurile dorite.

— Dintr-un orașel din Alabama, le răspund eu.

Înainte să apuce să întrebe care orașel din Alabama, Ryan schimbă subiectul.

— Allison, am văzut-o pe bunica ta săptămâna trecută, la magazin. Cum o duce cu sănătatea?

Mi-a oferit un respiro prețios, timp în care Allison povestește cum se simte bunica ei după moartea soțului ei. Dar în curând voi fi iarăși în centrul atenției.

Nu trebuie să-i cunosc pe acești oameni ca să știu totul despre ei. Sunt foști colegi de grădiniță și cercul lor prieteni a rămas strâns unit până au absolvit liceul. Au plecat din oraș în grupuri de câte doi sau trei și au studiat la universități din apropiere. Toți s-au înscris în frății studențești, unde au cunoscut alte grupuri de două sau trei persoane cu un trecut asemănător și nu s-au îndepărtat niciodată prea mult de acest orașel din Louisiana, închizând din nou cercul. Au schimbat literele grecești ale frățiilor pe abonamente la Liga de Baseball pentru Juniori, dineuri și partide de golf în după-amiezile de sâmbătă, dar au avut grijă ca acest program să nu intre în conflict cu meciurile de fotbal din Conferința de Sud-Est.

Nu îi condamn că sunt așa cum sunt. Îi invidiez. Invidiez ușurința cu care se comportă în astfel de

situații, că știu exact la ce să se aștepte și ce așteptări au alții de la ei. Invidiez grația pe care o capeteți odată ce știți că toată lumea din oraș te-a văzut în cele mai nasozale ipostaze și încă te acceptă.

— Cum v-ați cunoscut? întreabă Sara și ajung iarăși în centrul atenției.

Este o întrebare nevinovată, dar a atins o coardă sensibilă.

Zâmbetul de pe chipul lui îmi spune că Ryan știe cum mă simt când aud întrebarea asta și o să vrea să răspundă iar în locul meu, dar nu îl las.

Mă șterg încetișor la gură cu unul dintre șervetele de pânză albă pe care le-am cumpărat special pentru această ocazie și spun:

— M-a ajutat să schimb roata la mașină.

Ryan le-ar fi spus mai mult decât merită să aflu și de-asta l-am oprit. Nu le spun că ne-am cunoscut în popasul pentru camionagii de la marginea orașului, unde lucram într-un mic bar-restaurant, slujba mea fiind să mă asigur că niciun pahar nu apucă să se golească. Și nu le spun că, în vreme ce ei cunosc o mulțime de acronime – de la MBA la MRS – singurul acronim cu care sunt familiarizată este GED.¹

Poate că oamenii ăștia, prietenii lui, nu ar face-o cu bună știință, dar mi-ar purta sâmbetele din cauza asta. Ar face-o, probabil, inconștient.

I-am spus lui Ryan că mă tem să nu mă judece pentru că provin dintr-un mediu atât de diferit de al lor. Mi-a garantat că nu îi pasă ce cred ei, dar știu că nu-i

1 MBA = *Master of Business Administration* (Master în administrarea afacerilor). MRS *degree* = diplomă MRS, termen peiorativ derivat de la „Mrs.”, prescurtarea cuvântului „doamnă”, cu referire la tinerele care merg la facultate doar ca să își caute un soț. GED = *General Educational Development/Diploma* (aproximativ, diplomă de bacalaureat) (n. tr.).

așa. Faptul că a cedat și i-a invitat pe toți aici, ba mai mult, a petrecut o săptămână întregă ca să mă ajute să aleg meniul *ideal* îmi spune mai mult decât cuvintele șoptite în întuneric – că îi place cât de diferită sunt de fetele cu care s-a obișnuit.

Allison se întoarce spre Ryan și îi spune:

– Măi să fie, dar ce săritor ești.

Mă uit la Ryan. Am rezumat toată întâlnirea noastră într-o singură frază și, deocamdată, mi-a trecut-o cu vederea.

Mă privește și pe chip îi apare un ușor zâmbet prin care îmi spune că – pentru moment – mă lasă să îmi fac numărul și este dispus să îmi cânte în strună.

Cole, soțul lui Allison, adaugă:

– Nu m-aș mira să-ți fi spart chiar el roata doar ca să te ajute s-o repari.

Cei de la masă izbucnesc în râs și, judecând după felul cum își duce mâna într-o parte, Cole a primit un cot în coaste de la soția lui. Ryan neagă din cap, fără să-și ia ochii de la mine.

Zâmbesc și râd și eu, nici prea zgomotos, nici prea mult, dar suficient cât să arăt că și pe mine mă amuză gândul că Ryan ar fi în stare de gesturi extreme doar ca să mă cunoască.

Mă amuză că *cineva* l-ar fi putut studia într-atât încât să știe că își face plinul la popasul pentru camionagii în fiecare joi seară, după ce a petrecut toată ziua în biroul său din estul Texasului. Mă amuză că *cineva* ar putea ști că preferă pompele de pe partea vestică a clădirii și că aproape de fiecare dată ochii îi zăbovesc asupra femeilor care trec pe lângă el, mai ales cele cu fuste scurte. Mă amuză că *acel cineva* ar putea observa detaliile mărunte, precum șapca de baseball LSU de pe bancheta din spate, tricoul frăției studentești care se

întrezărește prin cămașa lui albă sau autocolantul clubului country lipit în colțul din stânga jos al parbrizului, pentru a se asigura că are subiecte de conversație când se întâlnește cu o persoană străină. Mă amuză că *cineva* ar putea ține un cui în supapa unei anvelope, așteptând să iasă tot aerul.

În fine, mă amuză gândul că există oameni care ar putea depune atâta efort ca să cunoască pe *cineva*.

– Mi-a ieșit perfect, spun eu, scufundând ultima farfurie în chiuveta plină cu apă și detergent.

Ryan vine în spatele meu și mă mângâie în treacăt pe umeri, în timp ce mă îmbrățișează. Își sprijină bărbia pe umărul meu și își lipește buzele de un anume loc de pe gâtul meu pentru că știe că mă face să îmi pierd mințile de plăcere.

– I-ai dat pe spate, îmi șoptește.

Nu-i adevărat. În cel mai bun caz, le-am potolit primul val de curiozitate. Îmi și imaginez că, înainte ca prima mașină să plece de pe alee, toate femeile care au urcat pe scaunul din dreapta au și intrat pe grupul lor de mesaje ca să disece fiecare aspect al întâlnirii și au înroșit bara de căutare a site-urilor de socializare, încercând să afle cine sunt și din ce orașel din Alabama mă trag.

– Tocmai mi-a scris Ray. Sara vrea numărul tău de telefon ca să te invite la prânz săptămâna viitoare.

S-a întâmplat mai rapid decât m-am așteptat. Bănuiesc că al doilea val de curiozitate se revarsă deja tumultuos în direcția mea, stârnit de faptul că nu au descoperit mare lucru despre mine și că ard de curiozitate să afle mai multe.

– I l-am trimis. Sper că nu te deranjează, spune Ray.

Mă întorc cu fața spre el și îmi plimb mâinile pe pieptul lui până îi cuprind chipul în palme.

— Bineînțeles că nu. Doar sunt prietenii tăi. Sper să devină și prietenii mei.

Mă așteaptă, așadar, un prânz la care întrebările vor fi mai directe, pentru că Ryan nu va fi acolo ca să mă protejeze.

Mă ridic pe vârfuri și îl trag mai aproape de mine, până când gura mea este la doar câțiva centimetri de gura lui. Amândurora ne place această parte – anticiparea –, când răsuflarea mea se contopește cu răsuflarea lui și ochii mei căprui se uită în ochii lui albaștri. Suntem aproape, dar nu suficient. Își strecoară mâinile pe sub marginea cămășii mele și își înfige degetele în pielea moale a șoldurilor, în timp ce eu îi mângâi ceafa și îmi afund degetele în părul lui brunet. Are părul mai lung decât atunci când ne-am cunoscut și am început să-l privesc mai atent. I-am spus că îmi place așa. Că îmi place să am ceva de care să mă țin, așa că nu și l-a mai scurtat. Mi-am dat seama că prietenii lui au fost surprinși când l-au văzut, fiindcă din câte am observat de pe rețelele de socializare, nu a avut niciodată părul până în dreptul gulerului. Apoi s-au uitat la mine și le-am ghicit întrebările nerostite. *De ce s-a schimbat Ryan? Oare s-a schimbat din cauza fetei ăsteia?*

Își coboară mâinile, mă prinde de coapse pe sub fusta scurtă și mă ridică în așa fel încât să îmi încolăcesc picioarele în jurul lui.

— Rămâi la mine? spune în șoaptă, deși nu mai este nimeni în casă în afară de noi.

Îmi pune întrebarea asta în fiecare seară.

— Da, îi spun tot în șoaptă.

Răspunsul meu este întotdeauna același.

Ryan își apropie gura de buzele mele și rămâne la doar câțiva milimetri distanță de ele. Nu-i mai pot vedea fața. Deși ard de nerăbdare, îl aștept să ștergă granița dintre noi.

— Nu vreau să te mai întreb de acum înainte. Vreau să știu că ești aici în fiecare seară, pentru că este și casa ta. Accepți? Să devină și casa ta?

Îmi înfig degetele și mai adânc în părul lui și mă încolăcesc tot mai strâns în jurul lui.

— Credeam că nu mai întreb odată.

Îi simt zâmbetul pe buze. Mă sărută, apoi mă scoate în brațe din bucătărie, străbate holul și intră în dormitor.

Dormitorul nostru.

CAPITOLUL 2

De acum cinci zile, când mi-a cerut să mă mut cu el și eu am acceptat, Ryan a devenit foarte nerăbdător. A doua zi dimineață după serată, m-a trezit discuția lui la telefon cu firma de mutări. Grație unei anulări de ultim moment, a reușit să facă o rezervare pentru acea zi.

L-am convins să mai aștepte cel mult o săptămână ca să fie sigur că își dorește asta cu adevărat și că nu este o hotărâre de moment, luată după o cină cu vin scump și mușchi de vită gătit la perfecție. În plus, i-am spus eu, pune carul înaintea boilor, fiindcă eu nu îmi împachetasem nimic.

— Dacă n-ai vrea de fapt să te muți cu mine, mi-ai spune-o, nu?

Ryan stă în fața oglinzii din baie și își înnoadă cravata bleumarin cu dungi gri, încercând să se comporte de parcă mi-ar fi cerut o nimica toată.

Pufnește. Face asta când lucrurile nu ies așa cum vrea el.

Mă cocoț pe blatul chiuvetei din marmură albă și alunec ușor până ajung față în față cu el. Se uită peste umărul meu ca și cum ar putea urmări în continuare ce face în oglinda din spatele meu. Se poartă ca un copil în dimineața asta.

Îi știu chipul pe de rost, și totuși îl studiez cu fiecare ocazie, căutând orice mic detaliu pe care l-am omis. Este un bărbat atrăgător, de o frumusețe clasică. Are părul des

și închis la culoare și, așa cum este tuns acum, vârfurile şuvițelor sunt ușor ondulate. Ochii lui albaștri sunt uluitori și, cu toate că abia s-a bărbierit, știu că până diseară, când îl voi revedea, obrazul îi va fi deja umbrat de barbă și îmi va înfiora pielea când se va freca de gâtul meu.

Îi dau mâinile laoparte și îl ajut să-și facă nodul la cravată.

— Normal că vreau să mă mut cu tine. Ce ți-a venit?

Ryan lasă ochii în jos și își îndreaptă inutil cravata, doar ca să aibă ceva de făcut. Nu m-a atins în această dimineață și aproape că nici nu s-a uitat la mine. Chiar că se poartă ca un copil.

Pentru că nu îmi răspunde, adaug:

— Dar *tu*? Încă vrei să mă mut cu tine? Știu că ți se pare că am evitat să îmi fac bagajele, dar mi-am rezervat ziua de azi special pentru asta. Cei de la asociația Goodwill vin să ia lucrurile de care nu mai am nevoie. Dar pot să îi sun și să anulez...

În sfârșit, ochii și mâinile lui se îndreaptă spre mine.

— Da, încă vreau să te muți cu mine. Nu știam că asta ți-ai propus să faci astăzi. Doar că ai ales singura zi în care nu te pot ajuta. Sunt ocupat până peste cap.

Azi e joi și, până diseară, va fi la optzeci de kilometri depărtare, în biroul său din estul Texasului. Ca în fiecare joi, de altfel.

— Știu, mi-am ales un moment prost. Dar nu-mi puteam lua liber în altă zi și nici cei de la Goodwill nu puteau trimite altă dată camionul. Nu am multe lucruri, așa că nu va dura mult, chiar dacă nu mă ajută nimeni.

Mă strânge de mijloc în timp ce se apleacă să mă sărute pe buze. I-a trecut îmbufnarea, așa că îmi petrec picioarele după coapsele lui și îl trag spre mine.

— Aș putea să îi anunț că sunt bolnav. La urma urmei, eu sunt șeful și ar fi cazul să abuzez de putere, spune el râzând.

Chicotesc printre săruturile lui.

— Lasă că îțiiei concediu medical cu o ocazie mai specială decât împachetatul lucrurilor mele. Serios, nu am cine știe ce de cărat, pentru că donez aproape totul, îi spun aruncând o privire în dormitor. Lucrurile mele nu sunt așa de frumoase ca ale tale, deci nu am niciun motiv să le păstrez.

Îmi cuprinde fața în palme.

— Ți-am zis că poți să aduci orice vrei. Găsim noi loc pentru toate. Nu trebuie să le arunci.

— Nu cred că vrei să îți aduc în sufragerie canapeaua mea nașpa la mâna a doua, îi spun mușcându-mi buza de jos.

— De unde știi tu că nu vreau o canapea nașpa la mâna a doua în sufragerie? Nu m-ai lăsat niciodată s-o văd.

Încerc să evit această conversație delicată și-mi feresc privirea, dar mă prinde cu degetele de bărbie, până ne privim iarăși în ochi.

— Nu ai de ce să îți fie rușine.

— Ba am, îi spun, înfruntându-i privirea, apoi mă aplec și îl sărut repede ca să nu se îmbufneze din nou. Vei vedea sâmbătă, când ne vom întâlni cu cei de la firma de mutări. Am făcut ieri programare. Apoi, toată duminica vom încerca să facem loc pentru lucrurile mele în locuința ta. Păstrează-ți concediul medical pentru luni, când vom fi amândoi epuizați și sunt convinsă că vom avea nevoie de o zi în pijamale. Mă rog, pijamalele sunt opționale.

Își lipește fruntea de a mea. Are un zâmbet contagios.